

Barcaföldvára zárandokoltak 2016.10.13.

Szerző Administrator
2016. október 17.
Utolsó frissítés 2016. október 18.

Fotó: Benkő Levente 2016. október 18., kedd, Közélet Barcaföldvári magyar golgotaként említette a földvári fogolytábor utolsó tömegsírja helyén kialakított emlékkertet annak kezdeményezője, az emlékmű állítója, Ungvári Barna András volt hídvégi, jelenleg uzoni református lelkipásztor a helyszínre érkező autóbusznyi magyarországi zárandoknak tartott előadásában múlt héten.

A Gulág-emlékév, magyarán a Szovjetunióba hurcolt foglyok és kényszermunkások emlékévének rendezvényei keretében a felsőzsolcai Megbékélé-sért Polgári Szövetség szervezésében, Fehér Tibor elnök vezetésével rendhagyó zárandoklatot szerveztek. A közel félszáz résztvevővel szerdán Kolozsváron Benkő Levente történész, újságíró, a Háromszék volt szerkesztője ismertette a földvári fogolytábor történetét. Csütörtökön a helyszínen Ungvári Barna András köszöntötte a vendégeket. Sofonias könyvéből vett ígét (3:16–17) idézett. Isten szava a prófétai üzeneten át szólt az Őszövetség népének, Jeruzsálemnek, Sionnak, annak a népnek, amely elcsüggedt, elbátortalanodott, szíve nehezen nyílt meg a jó hír előtt, kishitű, kételkedő volt. Az emberek nem tudták, mit hoz a holnap, ki tartja meg őket. Hasonlóképpen a barcaföldvári 2-es számú fogolytáborban sínylődők is sokszor feltették ezt a kérdést, mondotta a lelkész, hozzátéve, úgy gondolták, meghalt a reménység is. Milyen csodálatos gondviselése Istennek, hogy elhangzott és ma is hangzik a biztatás. A bűn súlya alatt nyögő embernek szól a biztatás, a bátorítás: ne félj, én vagyok a te Megváltód! Veled vagyok, nem hagylak el, sem el nem távozom tőled. Itt, a Barcaföldváron, Lúgeten vagy más fogolytáborokban sínylődők számára is hatalmas biztatás, reménykeltő fénysugár lehetett az isteni üzenet, hogy nincs minden elveszve, nem fordult el az Úr, lehet őt keresni és meg is lehet találni – zárta igemagyarázatát a tiszteletes. Ezt követően az emlékműállítás nehézségeit sorjázta: az 1999-ben a I. földvári fogolytáboros megemlékezésen nem sikerült az emlékműavatás, de 2000. június 24-én már sikerült felépíteni. Aztán az emlékművet traktorral lehúzták, de sikerült elérni annak visszaépítését 2001. június 21-én, és felavatni augusztus 4-én. Gulybán Tibor felsőzsolcai görögkatolikus lelkész, esperes liturgiai szolgálatot tartott, és imádkozott az elhunyt foglyok üdvéért. Fehér Tibor elnök megköszönte a fogadtatást, és elhelyezték az emlékezés koszorúit. Hídvégen, a volt kántortanítói lakásba átköltöztetett földvári fogolytáboros emlékszobában Nagy János helybeli lelkipásztor fogadta és köszöntötte a felsőzsolcai zárandokokat. Az emlékszoba létrejöttének körülményeiről és 2000. augusztusában történt avatásáról szólt Ungvári Barna András, aki Páll Domokos csíkszépvízi elhunyt fogoly példájával felhívta a figyelmet a kettétört személyes sorsokra, életekre, megcsonkított családokra. Benkő Levente Bacsó Lajos feldobolyi túlélő szabadulásának történetét mesélte el az általa adományozott drótvágó ollót felmutatva. Nagy János Nagy B. Imre szárazajtai túlélő szabadulásának történetét idézte. A magyarországi zárandokok Háromszékről a foksányi fogolytáborhoz utaztak. Szekeres Attila